

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **R. R.**
zastoupen JUDr. Petrem Kučerou, Ph. D., advokátem
se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-23/LE-LE05-LE05-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1992 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny odjel koncem roku 2007, požádal o azyl, jelikož podporoval stranu Julie Tymošenkové a agitoval proti Janukovyčovi a kvůli tomu mu vyhrožovala organizace Bílý lotos. Na Ukrajině nemá kam jít, jeho život je ohrožen. Popsal také spor se svým sousedem, když z důvodu tohoto sporu mu volali nějací lidé, řekli mu, že ho zavřou za drogy, jeho matka bude muset prodat dům, tito lidé dokonce navštívili jeho matku a tvrdili, že jsou od policie a ptali se na osobu žalobce. Dále mu na Ukrajině hrozí uvěznění. Dříve měl problémy kvůli agitaci, mezitím pak začala válka.
3. Předně žalobce namítal, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Odkázal na ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a dále na ust. § 12 písm. a) a písm. b) této právní úpravy, když poukazoval na skutečnost, že důvod jeho žádosti je politický, jelikož na území Ukrajiny podporoval stranu Julie Tymošenkové a agitoval proti Janukovyčovi a kvůli tomu mu bylo vyhrožováno. Uvedl, že není rozhodné, zda byl členem určité politické strany a jakým způsobem politickou činnost pro tuto stranu vykonával. Rozhodující je, z jakého důvodu bylo vůči němu postupováno, a to právě způsobem, který popsal a který zcela jistě splňuje definici odůvodněného strachu z pronásledování. Faktem zůstává, že tuto činnost pro politickou stranu vykonával, přičemž opozice tuto činnost takto vnímá a za toto jednání je postihován azylově relevantním způsobem, tedy vyhrožováním, pronásledováním a vyhrožováním vykonstruovaným trestním řízením.
4. Dále žalobce poukázal na ust. § 3 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dle něhož je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 dané právní úpravy. Žalobce tak měl za to, že žalovaný měl ze zákona povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti, těmi se zabývat a beze zbytku se s nimi vypořádat. Pokud tak neučinil, porušil zásadu materiální pravdy.
5. Žalobce konstatoval, že jeho výpověď učiněná v azylovém řízení je důkazním prostředkem. Uvedené důvody jsou tak podpořeny jeho výpovědí, přičemž nelze spravedlivě požadovat, aby žalobce uvedená tvrzení dokládal listinnými důkazy, když svou vlast musel opustit. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004. Žalobce tak byl přesvědčen, že pokud žalovaný neobstaral žádné důkazní prostředky, kterými by uvedená tvrzení vyvrátil, nelze jeho azylový příběh považovat za nevěrohodný. Takový postup by byl nezákonný a v rozporu se základními zásadami správního řízení. Měl tak nepochybně za to, že v jeho případě byl naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu, když mu bylo vyhrožováno kvůli jeho politicky aktivní činnosti, přičemž je nerozhodné, zda osoby, které mu vyhrožovaly, jsou osobami představujícími státní aparát, či se jedná o osoby soukromé. Podstatné je, že žalobci není v zemi jeho původu poskytnuta relevantní ochrana ze strany státních orgánů.
6. Dále měl žalobce za to, že žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnosti týkající se možného nástupu žalobce do vojenské služby. Uvedl, že na Ukrajině stále probíhá rozsáhlý ozbrojený konflikt, který lze kvalifikovat jako občanskou válku. Žalobce má ze svého případného návratu na území Ukrajiny obavy, neboť by musel nastoupit vojenskou službu v ozbrojených složkách. Žalobce má negativní vztah ke zbraním a

násilností a obává se o svůj život a zdraví. Připomněl, že konflikt, který je na Ukrajině veden, má politický podtext a odkázal přitom na ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Měl nepochybně za to, že v případě jeho návratu do vlasti mu hrozí ze strany státních orgánů pronásledování kvůli uplatňování politických práv. Uvedl, že byť sám o sobě nástup vojenské služby není azylově relevantním důvodem, žalovaný se nikterak nezabýval otázkou, zda lidem, kteří nastoupí vojenskou službu a jsou vysláni do bojů, jsou zaručena a garantována jejich základní lidská práva. Žalobce se domníval, že tito lidé nejsou náležitě vyzbrojeni a po jejich případném návratu jim nejsou zaručena základní sociální práva. V daném případě je tedy dle jeho názoru třeba posuzovat nejen skutečnost, zda je žalobce povinen do vojenské služby nastoupit, ale zda jsou v tomto konfliktu zaručena alespoň minimální základní práva, která je stát, vysílající tyto lidi na bojiště, povinen zajistit a dodržovat po jejich návratu. Žalobce měl za to, že správní orgán nehodnotil skutečnost, že po zařazení žalobce do armádních složek může být vyslán do bojů a při pohovoru nezjišťoval, jaké překážky brání žalobci zapojení do armády, zejména, zda se nejedná o důvody náboženské, zdravotní, politické či jiné.

7. Dále bylo v žalobě uvedeno, že v daném případě je namístě poskytnout žalobci mezinárodní ochranu minimálně z humanitárních důvodů. Upozornil rovněž, že pokud by již krajský soud dospěl k závěru, že není v případě žalobce naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, je namístě mu poskytnout mezinárodní ochranu dle § 14a zákona o azylu. K tomuto závěru jej vedou skutečnosti, které uvedl ve své žádosti a dále i v odůvodnění žaloby, když výhrůžky vykonstruovaným trestním řízením, kvůli jeho politické aktivitě, lze považovat za minimálně ponižující zacházení ve vztahu k žalobci, a takovou činnost vyvíjejí přímo orgány státu. Je nepochybné, že v případě návratu do vlasti by žalobce byl vystaven ze strany státních orgánů ponižujícímu zacházení, případně i napadení. Připomněl, že v případě nenastoupení vojenské služby mu hrozí na Ukrajině trest odnětí svobody v délce 2 až 5 let.

II. Písemné vyjádření žalovaného

8. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí a měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.
9. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z uvěznění na Ukrajině kvůli majetkovému sporu se sousedem, jemuž vyhrožoval zapálením domu, dále obava z vydírání ze strany členů kriminálních struktur, které má souviset s jeho podporou J. Tymošenkové před rokem 2007 a obava, že by na Ukrajině neměl kam jít. Jmenovaný

také zmínil obavu z odvodu do armády a to, že na Ukrajině probíhá válka. Žalovaný k tomuto uvedl, že důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení nepovažoval za důvody azylově relevantní a v tomto také odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č. j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004, a na rozsudek č. j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005.

10. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil skutkový stav, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
11. Dále žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 2. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce však žádné takové skutečnosti neuvedl. K možnosti doložit doklady uvedl, že nic doložit nechce. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.
12. K nemožnosti návratu žalobce na Ukrajinu z důvodu hrozícího reálného nebezpečí z důvodu ozbrojeného konfliktu, žalovaný uvedl, že k situaci na Ukrajině se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud a to např. ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17 „*Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Dále pak odkázal také na další rozhodnutí, ve kterých se Nejvyšší správní soud této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 3. Žalovaný rovněž upozornil, že ve svém rozhodnutí navíc vzpomíná institut vnitřního přesídlení, který je v současné době na území Ukrajiny garantován zákonem o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob.
13. K námitce, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 14a zákona o azylu, odkázal na stranu 9 a následující napadeného rozhodnutí, kde se možností udělit žalobci doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak na základě posouzení jeho výpovědi a prostudování

dostupných informací dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a ani § 14b zákona o azylu.

14. Dále konstatoval, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody vážící se konkrétně k jeho osobě, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení správní orgán hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce v žádosti uvedl.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Při nařízeném jednání zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že obavy žalobce prezentované v jeho pohovoru lze považovat za azylově relevantní. Měl za to, že žalobci měla být udělena mezinárodní ochrana minimálně dle § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný výpověď žalobce nikterak nevyvrátil.
16. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále na písemné vyjádření. Vyslovil přesvědčení, že důvody uváděné žalobcem nelze považovat za důvody azylově relevantní. Měl za to, že v napadeném rozhodnutí bylo řádně vysvětleno, že obava žalobce není důvodná. Pokud šlo konkrétně o obavy z jednání soukromých osob, i s touto otázkou se žalovaný řádně vypořádal, a to z na straně 5 napadeného rozhodnutí. Připomenul, že žalobce se mohl domáhat ochrany u orgánů státní moci, což však neučinil, ostatně ani tuto skutečnost netvrdil. Přitom Ukrajina byla vyhlášena za bezpečnou zemi původu, kde státní mechanismy fungují standardním způsobem.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 8. 2. 2018. Následně dne 15. 2. 2018 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je ruské národnosti, pravoslavného vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné strany ani organizace a není nijak angažovaný. Je svobodný a bezdětný a ve vlasti žil ve městě Čerkasy. Během pohovoru vypověděl, že odjel z Ukrajiny koncem roku 2007 autobusem přes Polsko do České republiky a od té doby pobývá na tomto území. Dle svých slov byl zde již v roce 1999 a v roce 2005 na návštěvě, nikde jinde v Evropské unii však nikdy nebyl. Prohlásil, že v současnosti nemá nikde udělené vízum či povolení k pobytu. Dále sdělil, že v roce 2008 žádal v České republice o mezinárodní ochranu, jeho žádost však byla zamítnuta. Nikde jinde o mezinárodní ochranu nežádal. Prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že se nemá kam vrátit a na Ukrajině by jej mohli uvěznit, protože vyhrožoval svému sousedovi, který chtěl zabrat jejich dům.
19. Dále je zřejmé, že pohovor s žalobcem byl veden dne 15. 2. 2018, a to v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Žalobce vypověděl, že odjel z Ukrajiny a při hraničních kontrolách neměl žádné potíže. Svou vlast opustil proto, že tam měl problém, neboť

podporoval stranu Julie Tymošenkové a agitoval proti Janukovyčovi a kvůli tomu mu vyhrožovala organizace Bílý lotos. Jiný důvod k odjezdu z vlasti podle svých slov neměl. Uvedl, že na Ukrajině neměl nikdy žádné jiné problémy a nebyl tam ani nikdy trestně stíhán. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, že se nemá kam vrátit a jeho život je ohrožen. Vypověděl, že jeho matka měla ve městě Čerkasy dům, který zdědila po svém otci. Následně popisoval spor se sousedem ve vedlejší domě. Uvedl, že mu zavolali nějací lidé a řekli mu, že jej zavrou za drogy a jeho matka bude muset dům prodat, protože bude potřebovat peníze, aby se z toho problému dostal. Potom přišli za matkou nějací lidé, řekli, že jsou od policie, a ptali se, kdy žalobce přijede. Řekl matce, aby zavolala policii, kdyby ještě někdo přišel. Dále uvedl, že v té době měl nastoupit na vojnu a myslí si, že mu na Ukrajině hrozí vězení, protože to řekli lidé, kteří přišli za jeho matkou. Konstatoval, že již dříve měl problémy kvůli agitaci a mezitím začala válka. Dále uvedl, že ještě předtím, než začali mít problémy s jejich domem, dostával povolávací rozkazy do armády, protože byla válka. Připomněl rovněž, že svoji situaci nemůže vyřešit přestěhováním na jiné místo Ukrajiny, protože nemá kam jít a policie by zjistila, že se vrátil. Policie je dle jeho slov zkorumpovaná a vyhrožovali mu, že ho zavrou, například proto, že by u něho mohli najít drogy.

20. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
23. Ze správních řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce sice tvrdil, že se obává nebezpečí ze strany kriminální skupiny, která jej měla dle jeho tvrzení ohrožovat již před jeho odjezdem z Ukrajiny, a to kvůli jeho činnosti na podporu strany J. Tymošenkové. Žalovaný k tomu uvedl, že toto tvrzení bylo předmětem posuzování již v předchozím správním řízení ohledně žádosti o udělení mezinárodní ochrany a bylo zčásti vyhodnoceno jako nevěrohodné, a proto mezinárodní ochrana žalobci udělena nebyla. Toto rozhodnutí pak bylo přezkoumáno Krajským soudem v Ostravě a následně i

Nejvyšším správním soudem a závěry správního orgánu byly aprobovány. Žalovaný tedy považoval za nadbytečné se opětovně tímto tvrzením zabývat. Poté, co byl žalobce upozorněn, že v mezidobí došlo na Ukrajině k zásadním politickým změnám, změnil svou výpověď v tom smyslu, že kriminální skupiny by od něj mohli vymáhat peníze bez ohledu na veškeré změny, protože jde o vyděrače. Sám tedy vyloučil, že by důvodem údajného ohrožení bylo uplatňování politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

24. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny.
25. Správní orgán se zabýval posouzením žádosti žalobce a opatřil aktualizované informace o situaci na Ukrajině (viz str. 5 a 7 napadeného rozhodnutí). Lze se přiklonit k jeho názoru, že za současné situace v zemi s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není dle správních orgánů žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země přitom je dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní a nedochází zde k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se žalobce vůbec netýká. V Čerkašské oblasti, tedy v oblasti střední Ukrajiny, v místech nacházejících se pod plnou kontrolu ukrajinské ústřední vlády v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází zde k žádným bezpečnostním incidentům.
26. Žalovaný konkrétně hodnotil žalobcovu obavu z pronásledování kriminálními skupinami, které po něm žádají peníze v souvislosti s jeho podporou J. Tymošenkové. Žalovaný zákonně dospěl k závěru, že pokud žalobce považoval jednání těchto osob za protizákonné, měl možnost tuto událost řešit za pomoci právních prostředků, které mu dává k dispozici země původu. Stížnosti proti postupu policejních složek mohou občané Ukrajiny podat u prokuratury, případně útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku v závislosti na míře závažnosti přestupku či trestného činu. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní, ta může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. Prvořadně je ovšem nutné, aby žalobce využil prostředků, které právní řád v jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce navíc sdělil, že se jedná o kriminální skupinu podporující bývalého prezidenta a že část jejich členů již ve městě Čerkasy nežije a část je dokonce uvězněna. K žalobcem namítanému konfliktu s jeho sousedem, tedy sporu o prodej podílu k domu, žalovaný konstatoval, že ani v tomto případě se nejedná o důvod mající jakoukoliv souvislost s důvody azylově relevantními. Lze tedy souhlasit s názorem, že žalobce měl možnost využít prostředků, které právní řád v jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje, což však neučinil.
27. K obavám žalobce ohledně svého povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války žalovaný uvedl, že obecně platí, že povinnost vojenské služby patří k základním

státoobčanským povinností a tuto zásadu mimo jiné uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejde tedy o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Navíc podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že v souvislosti s dezercí z armády by mohl být dotyčný trestně stíhán. Stejný závěr vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu – rozsudku ze dne 2. 12. 2004, č.j. 7 Azs 321/2004. Krajský soud se s názory žalovaného ztotožňuje a plně na ně odkazuje.

28. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 11. 2016 č.j. 7 Azs 219/2016 – 27, která uvádí, že *„Pojem pronásledování je vyložen v § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, tak, že „[z]a pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Povinností stěžovatelek podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nebylo pronásledování dokazovat jinými prostředky než vlastní věrohodnou výpověď; naopak povinností žalovaného bylo, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).“ ..... „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“.*
29. Krajský soud má za to, že z podkladů žalovaného přitom nijak nevyplynulo, že by právní ochrana poskytovaná domovským státem žalobce byla nedostatečná či pro žalobce nedostupná. Žalovaný se s námitkami žalobce podrobně vypořádal, napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné a na jeho závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
30. Žalovaný tedy dospěl k zákonnému závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
31. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
32. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
33. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při

zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, dle jeho vlastního prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči, nelze než s tímto názorem souhlasit. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

34. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
36. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V

odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8 - 11) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu na Ukrajině stal terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu by nemohlo ze strany ukrajinských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje. Žalovaný přílehlavě rovněž připomenul, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí. Z žádných důkazů přitom taková skutečnost nevyplyvá.

37. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Důvod pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí.
38. Žalovaný se rovněž zákonným způsobem vypořádal s tvrzením žalobce ohledně jeho ohrožení ze strany kriminální skupiny, která od něj mohla vymáhat peníze v souvislosti s jeho podporou J. Tymošenkové před rokem 2007. Žalovaný k tomu konstatoval, že takovou obavu nelze považovat za skutečně hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu je původcem vážné újmy zásadně veřejná moc, což není žalobcův případ. Původcem vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani taková situace v projednávané věci nenastala. V případě žalobce totiž nelze konstatovat, že by příslušné státní orgány jeho země odmítly poskytnout ochranu jeho osobě, či jinak jí nebyly schopny ochranu poskytnout, pokud by se na ně žalobce obrátil s žádostí o takovou ochranu. Pokud se žalobce skutečně cítil ohrožen, mohl se obrátit na příslušné státní orgány. K namítanému problému žalobce s jeho sousedem, krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že na Ukrajině se lze domoci ochrany svých práv a mezinárodní ochrana může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy by mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti. K obavě žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války žalovaný zákonně uvedl, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech je uznávána za naprosto legitimní i Ženevskou konvencí, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech či Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Z ničeho tedy nelze v žádném případě dovodit, že by žalobci byla příslušnými ukrajinskými bezpečnostními orgány odmítnuta pomoc. Žalobcem uváděné údaje o takovém postupu v žádném případě nenasvědčují. Z ničeho tedy nevyplyvá, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Tato skutečnost nevyplyvá ani z informace

Ministerstva zahraničních věcí České republiky, z níž nelze dovodit, že by proti občanům Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí, byl uplatňován jakýkoliv postih či diskriminace. Z informačních zdrojů je rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, dle něhož žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byl zákonný. Z výpovědi žalobce a evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem o azylu, když konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b této právní úpravy.

39. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
40. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. září 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně